

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Vandring og Opdagelse

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972048702016/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Men hun blev dog ikke vreed
For min Tølperagtighed,
Hun er from, hun sig bekjæmped,
Vreden dæmped
Hun dog ned.

Ak, men hiin Lyksalighed glemmer jeg aldrig! —
»Man maa aldrig sige *aldrig*,
»Er en Ting, De veed!«

Lad os see paa Prindsens Høi!
Ei, hvor Blæsten dog gjør Støi!
See til Svanen hist paa Søen,
Rundt om Øen
Bort den fløi.

Vindens Arme dristigt slaae
Dem om Silkekjolen blaa,
Skjøndt forvoven han Dem favner,
Ei det gavner, —
Bort han maa.

Guder! hvor det glimter! jeg seer 'et! jeg seer 'et!
Skjørtet, hvidt, saa skjønt broderet,
Som vel Nogen saae.

Gid det Spurveskjul var mit!
See, hvor skjelsk det leger Tit;
Rundt om Vindverne den slanke
Green og Ranke
Snoer sig blidt.

Her skal boe en peen Madam,
Hende saae vi tidt og Ham
Smukt agere, snildt at springe
Ei med ringe
Konst og Bram.

Men er det ei bedre, hvad her vi kan skue?
Skov og Sø og Himlens Bue,
Heste, Køer og Lam!

»Hvor var De forleden Dag?
»Christi Himmelfart? Behag!
»Hvi forsømde De Besøget?
»Da forøget
»Var vort Lag;
»Fætt'ren fandt kun Glæde i:
»Gaae med mig paa eensom Sti,
»Men der moersomt kun spadseres
»Kan i Fleres
»Compagnie!«

To — det er dog Flere, det kan De ei nægte? —
»Nei, en Treklang gjør den ægte
»Rene Harmonie!«

»Siig mig, hvor De sad og skrev
»Hiint forfløine Fuglebrev?«
Det var der paa Skrænt, ved Broen,
Hvor nu Koen
Langsomt drev.
Men *det* var dog mest paa Skrømt!
Hvad mit Hjerte føler ømt,
Kan ei synges, helst jeg tier,
Rimerie er
Da fordømt.
Men mit Hjerte heftigt al Skjønhed tilbeder,
Og det Maal af Saligheder
Har jeg ofte tømt.